

кантата „Иванъ Дамаскинъ“, струненъ квартетъ, клавирни нѣща и пѣсни.

Калисончино, ит. calissoncino — мандолина съ кжсъ грифъ.

Калишеръ, Алфредъ Кристлибъ Залома Лудвигъ — Kalischer, Alfred Christlieb Salomo Ludwig — музикаленъ писателъ, род. 4 мартъ 1842 въ Торнъ (западна Пруссия), умр. 8 окт. 1909 въ Берлинъ, училъ въ Берлинския университетъ философия, и при Карлъ Бюмеръ композиция, ржководителъ на писмената часть на „Учителското музикално дружество“, учителъ въ разни музикални училища и доцентъ по музика въ Хумболдтовата академия въ Берлинъ. Голѣма часть отъ трудовѣтъ на К. сж посветени на Бетховена: „Безсмъртната любима на Бетховена“ (1891), „Грипарцеръ и Бетховенъ, Бетховенъ и Берлинъ“ (1909), „Силата на Бетховена — единъ разказъ изъ музикалния животъ на нашето време“ (1903). Освенъ това: „Становището на Спиноза спроти еврейството и християнството“, „Г. Е. Лесингъ като естетъ“, както и множество статии изъ нѣмскитѣ музикални списания и ежедневната преса. К. е писалъ и поеми — лирични и драматични.

Калкбренеръ, Кристианъ — Kalkbrenner, Christian — баща на Фридрихъ К. — оперенъ компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 22 септ. 1755 въ Минденъ, умр. 10 Авг. 1806 въ Парижъ, като юноша билъ хористъ въ Французската опера въ Каселъ, после капелмайсторъ на пруската кралица въ Берлинъ, 1790 на сжщата длжжностъ въ капелата на Райхенбергския князь Хенрихъ, 1796 напуца това мѣсто и отива въ Неаполъ, подиръ въ Парижъ, дето получава длжжностъ хордиректоръ и корепетиторъ въ „Голѣмата опера“. Компониралъ: нѣколко опери съ французски текстове („Пигмалионъ“, „Демокритъ“, „Олимпия“ и др.), минали при посрѣдственъ успѣхъ, както и клавирни и цигулкови нѣща, триа, меси и др. Писателски трудове: „История на музиката“ (2 тома — 1802), „Теория на композиционното изкуство“ (1789), „Учебникъ по хармония и композиция въ Фр. Кс. Рихтеръ“ (1804).

Калкбренеръ, Фридрихъ Вилхелмъ Михаелъ — Kalkbrenner, Friedrich Wilhelm Michael — превъзходеенъ пианистъ и плодовитъ компонистъ, род. 1788 (при пжтуване на майка му) близо до Берлинъ, умр. 10 юни 1849 въ Енгиемъ при Парижъ, училъ въ Парижката консерватория, дето Адамъ и Кателъ сж били негови учители по композиция; отъ 1806 започва концертната му дейность въ Парижъ, съ много голѣмъ успѣхъ, отъ 1814 въ Лондонъ, дето и като виртуозъ и като учителъ си спечелва голѣмо име, съ прилагане начина на свирене на Клементи, когото той ималъ случай да чува презъ 1803 въ Виена. 1823 посещава Германия (съ виртуозката на арфа Дици), ималъ въ Берлинъ необикновено голѣмъ успѣхъ, а на следната година се връща въ Парижъ, продължавайки дейността си като виртуозъ и извънредно много търсенъ учителъ. Отъ 1836 става членъ на фирмата „Pleyel“ (фабрика за пиана), на която той създава свѣтвовно име. Изкуството на К. е едно обобщение отъ начина на свирене на Клементи и на Хумелъ, като слага клавирната техника само върху подвижността на прѣститѣ — безъ да се употрѣбаватъ рамената като срѣдство за увеличаване на силата. Съ своя начинъ на свирене на октавитѣ, и важното значение, що предава на лѣвата ржка и на педала, К. се явява като единъ отъ създателитѣ на модерния клавиренъ виртуозитетъ. Творби: 4 концерта за пиано, отъ които въ d. moll — най-красивия; единъ концертъ за 2 пиана съ оркестъръ; клавирни триа, клавирквартетъ; 2 клавирквинтета; по единъ клавиръ-секстетъ и септетъ; 10 клавирни сонати за две ржце и 3 — за 4 ржце; сонда: „Les charmes de Berlin“, „Gage d'amitié“ и др., фантазии: „La rêve“, и др. и ноктиурни — салонна музика, безъ художествена стойность. Ценни сж школата и етюдитѣ му за пиано. Освенъ това, писалъ и единъ „Учебникъ по хармония за пианиста“ (1849).

Калманъ, Емерихъ — Kálmán, Emerich — оперетенъ компонистъ, род. 24 окт. 1882 въ Сеофокъ, умр. 1930 въ Виена, възпитаникъ на Будапещенската академия. К. е типиченъ майсторъ на унгарската опе-